

מ"ח 7248/23 - דוד בלום נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 7248/23

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן

המבקש: דוד בלום

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

לפניי בקשה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בהרשעתו של המבקש בשתי עבירות של שימוש במרמה, ערמה או תחבולה בכוונה להתחמק מתשלום מס.

1. נגד המבקש הוגש בשנת 2016 כתב אישום שמייחס לו שתי עבירות של שימוש במרמה, ערמה או תחבולה בכוונה להתחמק מתשלום מס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש]. כעולה מכתב האישום, המבקש ואדם נוסף (להלן: השותף) הקימו בשנת 2008 את חברת "יוביסטרים בע"מ" (להלן: החברה). עם הקמתה החזיק המבקש לכל הפחות 70% ממניות החברה ועבד בה כשכיר עד שנת 2009. בשנת 2008 מכר המבקש לשותף 16% מהמניות של החברה בתמורה ל-300,000 ש"ח, ובשנת 2009 מכר המבקש 6% נוספים ממניותיה של החברה בתמורה ל-336,000 ש"ח. לפי כתב האישום, המבקש לא דיווח על מכירת המניות כאמור ומשכך הואשם בשימוש במרמה, ערמה ותחבולה, וזאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס בגין הכנסה כוללת בסך 635,995 ש"ח.

2. ביום 31.12.2018 הרשיע בית משפט השלום ברחובות (כב' סגנית הנשיאה א' פינק) את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בעיקרם של דברים, בית המשפט קבע כי המבקש קיבל מהשותף סכום של 635,995 ש"ח

בתמורה למניות החברה מבלי שדיווח על כך, ודחה את טענותיו של המבקש ביחס לקבילות חלק מהראיות שהוגשו, ובהן תדפיסי בנק והסכמים שנערכו בין המבקש לבין השותף. בנוסף, ביחס לטענתו של המבקש כי לא הוצג תיעוד לתקבול סכום של 267,316 ש"ח לאחד מחשבונות הבנק שבבעלותו, קבע בית המשפט שאין בכך קושי בהינתן שקיים תיעוד להעברת הסכום למבקש, ושזה לא הציג תיעוד מחשבונו שסותר זאת. בית המשפט דחה את טענות המבקש לגבי פגמים שנפלו לטענתו בהליך החקירה, וכן את טענותיו להגנה מן הצדק. לעניין זה נקבע שטענות המבקש לגבי התנהלות לא תקינה מצד רשויות התביעה או בית המשפט אינן מבוססות; וכי אף שניתן היה להתחיל את חקירת המשטרה במועד מוקדם יותר, ושזו לא התנהלה ביעילות המרבית, הדבר אינו עולה כדי שיהיו קיצוני שפגע בהגנתו של המבקש או מצדיק את זיכויו מטעמים של הגנה מן הצדק. ביום 1.1.2019 גזר בית משפט השלום על המבקש מאסר בפועל לתקופה של 11 חודשים; מאסרים על תנאי כמפורט בגזר הדין; וקנס בסך 30,000 ש"ח ולחלופין 300 ימי מאסר נוספים תמורתו. בנוסף, הורה בית המשפט כי המבקש יחתום על התחייבות בסך 50,000 ש"ח להימנע מלעבור עבירה מהסוג שבה הורשע לתקופה של שנתיים.

3. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין, וביום 4.6.2019 דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ש' בורנשטיין, מ' ברק נבו וד' עטר) את הערעור על הכרעת הדין; בצד זאת, קיבל בית המשפט את הערעור על גזר הדין והעמיד את עונשו של המבקש על 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו וקנס בסך 20,000 ש"ח או 4 חודשי מאסר תמורתו. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו של המבקש בעניין הכרעת הדין משלא מצא עילה להתערב בממצאי העובדה שקבע בית משפט השלום על סמך התרשמותו הישירה מעדויות ששמע במסגרת ההליך, לרבות עדותו של המבקש, ומסמכים שהוצגו לפניו. בנוסף, נקבע שבית משפט השלום התייחס בהרחבה לטענותיו של המבקש, ובהן הטענות בנוגע לשיהוי שנפל בהליכי החקירה של המבקש, וכן התנהלות לא תקינה של רשויות האכיפה ושל בית המשפט, ודחה אותן; וכי אין מקום להתערבות בקביעותיו האמורות.

4. ביום 17.7.2019 דחה בית משפט זה (השופט ג' קרא) את בקשת הרשות לערער שהגיש המבקש על פסק הדין בערעור, משנמצא כי הבקשה לא עומדת באמת המידה למתן רשות לערער ב"גלגול שלישי". בית המשפט קבע, בעיקרם של דברים, כי הטענות בבקשה מכוונות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית משפט השלום בנסיבות המקרה הפרטני, ואשר נבחנו באופן ממצה במסגרת שתי ערכאות שיפוטיות.

5. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש, שאינו מיוצג במסגרת בקשה זו, טוען, בעיקרם של דברים, כי בידו מסמך שבכוחו לשנות את תוצאת המשפט בעניינו והוא מכתב מנציבות תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות (להלן: הנציבות) מיום 7.6.2020 (להלן: מכתב הנציבות מיום 7.6.2020) שנשלח כמענה למכתב תלונה ששלח המבקש. לשיטת המבקש, המכתב האמור חושף עובדות חדשות לגבי התנהלות רשויות האכיפה שלא היו ידועות לו בזמן ניהול ההליך ושעניינן במאמציהן של רשויות האכיפה להסתיר ראיות לגבי זיוף ההסכם בינו לבין השותף משנת 2008, וכן זיופו של מסמך נוסף, שמתעד העברה בנקאית בסך כ-32,000 ש"ח לחשבון הבנק של המבקש כתמורה בגין מניותיו. בנוסף, המבקש טוען כי נפלו שגיאות עובדתיות במסגרת ההכרעות השיפוטיות בעניינו ובהן הסכום שנדרש לשלם בשומת מס ההכנסה לשנת 2008, וכן להתנהלות לא תקינה של רשויות האכיפה ובתי המשפט.

לשלמות התמונה יצוין, כי ביום 8.10.2023 הגיש המבקש שתי בקשות שכותרתן "תוספת לבקשה למשפט חוזר" ו-"בקשה לצרף הסבר לבקשה למשפט חוזר" ושתוכנן זהה, וזאת מבלי שהוגשה בקשה מתאימה להתיר את הגשתן. במסגרת בקשות אלו חוזר המבקש, בעיקרם של דברים, על טענותיו באשר להתנהלות לא תקינה מצד רשויות האכיפה ובתי המשפט, ובנוסף טוען כי שומת המס שהוצאה לו לשנת 2008 ושצורפה לבקשה למשפט חוזר היא ראייה

6. לאחר שעיינתי בבקשה על צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. בבסיסה של הסמכות להורות על קיום משפט חוזר עומד הצורך לאזן בין חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא לבין עקרון סופיות הדיון (מ"ח 3832/22 חלוף נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.4.2023) (להלן: עניין חלוף); מ"ח 3551/22 שטיינברגר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (31.5.2022) (להלן: עניין שטיינברגר); מ"ח 7550/21 חן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.11.2021) (להלן: עניין חן)). בתוך כך, נקודת המוצא היא כי על קיומו של משפט חוזר יש להורות במשורה ובאופן חריג, ושעל המבקש שיערך בעניינו משפט חוזר להעמיד תשתית ראייתית איתנה וממשית בדבר התקיימותה של אחת מן העילות שמנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט (מ"ח 5138/23 יאבו נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.8.2023) (להלן: עניין יאבו); מ"ח 5527/23 נועם נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (13.8.2023); עניין חלוף, פסקה 4). כפי שאפרט להלן, איני סבור כי הבקשה שלפניי מקימה עילה כאמור.

7. לצורך הוכחת התקיימות העילה שמנויה בסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט, מוטל על המבקש נטל כבד להוכיח כי בידי ראיות או עובדות שלהן אמינות לכאורה, ושראיות אלו, לבדן או בצירוף לראיות שהוצגו בהליך שבו הורשע, הן בעלות "משקל סגולי" שעשוי להביא לשינוי תוצאות המשפט (עניין יאבו, פסקה 8; מ"ח 285/23 צדיק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.1.2023) (להלן: עניין צדיק)). ככל שניתן להבין, טענותיו של המבקש לפי סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט מתמקדות במכתב הנציבות מיום 7.6.2020 (נספח 17 לבקשה) שלשיטתו עולה כדי ראיה או עובדה שעשויה לשנות את תוצאות המשפט. מעיון בבקשה עולה כי המכתב נשלח למבקש כמענה לתלונתו מיום 5.5.2020, כשבמוקד התלונה עמדו טענותיו לגבי שימוש שעשו באי כוח המדינה בהליכים הפליליים שהתקיימו בעניינו בשני מסמכים מזויפים לכאורה – הסכם מכירת המניות משנת 2008 ומסמך שמתעד לכאורה תקבולי תמורה בסך 32,679 ש"ח שקיבל המבקש בעבור המניות. ואולם, כפי שתואר במכתב הנציבות מיום 7.6.2020, לאחר שטענותיו של המבקש הועברו להתייחסות הפרקליטות, דחתה הנציבות את טענות המבקש בתלונתו וציינה, בין היתר, כי טענותיו אלו התבררו לפני הערכאות השיפוטיות ונדחו. בנוסף, במסגרת מכתב זה התייחסה הנציבות לטענתו של המבקש שלפיה נפלו פגמים בייצוג המדינה בהליך בעניינו, והדגישה כי הפרקליטה שייצגה את המדינה בהליך הבהירה ביוזמתה שבמהלך דיון בערעור נפלה שגיאה באופן הצגת סוגיה עובדתית מסוימת ואף הגישה הודעת הבהרה מתקנת בסמוך לאחר הדיון; משכך, מצאה הנציבות כי אף בטענה זו אין ממש. משאלה הם פני הדברים, איני סבור כי מכתב הנציבות מיום 7.6.2020 מבסס את טענותיו של המבקש, לא כל שכן עולה כדי ראיה חדשה בעלת "משקל סגולי" מספק לשינוי תוצאת המשפט (עניין צדיק, פסקה 5; עניין חן, פסקה 7).

8. אשר לטענתו של המבקש שלפיה שומת המס משנת 2008 עולה כדי ראיה חדשה, הפסיקה שבה והבהירה כי הראיות שמוגשות במסגרת העילה שבסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט, נדרשות להיות חדשות באופן מהותי, כך שאין מדובר בראיות אשר ניתן היה להשיגן בהליכים קודמים ומובאות אך בשלב זה כ"מקצה שיפורים" (מ"ח 5210/22 בדארנה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (10.8.2022); מ"ח 4496/22 אוטמזגין נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (14.7.2022)). בשונה מטענתו של המבקש שלפיה מדובר בראיה חדשה, דומה כי מסמך זה עמד לפני הערכאות השיפוטיות עת שהתברר עניינו של המבקש, ומשכך לא מדובר בראיה חדשה שמצדיקה את קיומו של משפט חוזר (ראו: מ"ח 136/22 אסייג נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (13.4.2022); מ"ח 844/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (21.8.2019)).

9. יתר טענותיו של המבקש, ובהן הטענות שעניינן בקבילות ואמינות הסכם מכירת המניות משנת 2008 וכן המסמך שמתעד את העברת הכספים בסך של כ-32,000 ש"ח למבקש כתמורה עבור המניות, כמו גם פגמים שנפלו

לשיטתו בהתנהלות רשויות האכיפה ובתי המשפט, הן טענות בעלות אופי ערעורי מובהק שאף הועלו לפני בית משפט זה ונדחו, ואינן מצדיקות קיום משפט חוזר (מ"ח 3054/23 טרטיאקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.5.2023); עניין שטיינברגר, פסקה 12).

הבקשה לקיום משפט חוזר נדחית אפוא.

ניתנה היום, ט' בכסלו התשפ"ד (22.11.2023).

מ"מ הנשיא
